

Думка ("Вітре буйний, вітре буйний!..")

Тарас Шевченко

Вітре буйний, вітре буйний!
Ти з морем говориш,
Збуди його, заграй ти з ним,
Спитай синє море.
Воно знає, де мій милий,
Бо його носило,
Воно скаже, синє море,
Де його поділо.
Коли милого втопило —
Розбий синє море;
Піду шукать миленького,
Втоплю своє горе,
Втоплю свою недоленьку,
Русалкою стану,
Пошукаю в чорних хвилях,
На дно моря кану.
Найду його, пригорнуся,
На серці зомлію.
Тоді, хвиле, неси з милим,
Куди вітер віє!
Коли ж милий на тім боці,
Буйнесенький, знаєш,
Де він ходить, що він робить,
Ти з ним розмовляєш.
Коли плаче — то й я плачу,
Коли ні — співаю;
Коли ж згинув чорнобривий, —
То й я погибаю.
Тогді неси мою душу
Туди, де мій милий;
Червоною калиною
Постав на могилі.
Буде легше в чужім полі
Сироті лежати —
Буде над ним його мила

Квіткою стояти.

І квіткою й калиною

Цвісти над ним буду,

Щоб не пекло чуже сонце,

Не топтали люде.

Я ввечері посумую,

А вранці поплачу.

Зійде сонце — утру сльози,

Ніхто й не побачить.

Вітре буйний, вітре буйний!

Ти з морем говориш,

Збуди його, заграй ти з ним,

Спитай синє море...

[1838, С.-Петербург]